

V ŘÍMĚ

Dopadl jsem tak, že přijímám objednávky na masáž
chodidel, ale nejraději bych polechtal a zabil.

Sdělit toto nahlas se neodvážím, neumím vystavět
dramatickou klenbu, jak ji předvádí vrcholná
gotika, utrhl bych se a vzpřímen seřval hvězdy za
jejich konstelaci,

jak ožralý nádražní dělník ztracený v kolejišti Roma
Termini bych ječel a mlátil do náprav, aby se hnuly,
kamkoli, někam prostě,

ale to nejde, musím mít čisté ruce, jsem přeci masér,
předěslé strofy jsem uhnětl za pár minut, což je
výjimečné, ještě setřít zbylý olej ručníkem a můžete
odejít, půjdete si po svých,

a tomu jsem rád, neboť s poslední molekulou
vašeho parfému zmizí hrozba, že bych spáchal
neuváženost, ono úplně stačí, co zabalil jsem do
hmatů a co vy roznášíte po náměstí San Bernardo,

nedaleko tři fontány s ležícími lvy a nikdo neví
o škvíře mezi nimi a kamennými podstavci, jíž lze
prostrčit ruku a zahřívát břicha,

jsem ale vždy až moc utahaný, napůl mrtvý, než
aby teplota překonala bod šelmího ustrnutí, musela
by přitancit Paola, vykasat sukni a spustit:

Za košík rajčat a dvě láhve červeného mi to udělej,

pak by ti lvi vystřelili a za nohu vás stáhli všechny
zpátky ke mně, všechny zpátky vzal bych si
metafory, šeptaje:

Podívejte na tu ženu, má stejně dramatickou klenbu
nohy, jak ji předvádí vrcholná gotika, a na ní teď
budu pracovat, teď budu pracovat na ní.

Jsi tu, Paolo? Ty se mě bojíš? Hodláš ujet pryč?
Madonna mia, mám vzít ten těžký klíč a jedno po
druhém vysklívat okna vagónů?